

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4613/2022
30.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3571/22 од 21.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3571/22 од 21.09.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3571/22 од 21.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3571/22 од 21.09.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 263/22 од 06.06.2022. године, у делу којим је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде, за период од 01.02.2017. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 3.215,07 динара, са законском затезном каматом од 15.04.2022. године, као и износ од 1.168,60 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до дана обрачуна 14.04.2022. године и одлучено да тужена сноси своје трошкове парничног поступка. Делимично је преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, којим је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 53.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 3.060,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, Врховни касациони суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом тужиоцу је досуђена разлика зараде у утуженом периоду, након утврђене чињенице да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог. Наведено из разлога што тужени приликом исплате зарада није исцрпео планирану масу средстава за зараде и преостала расположива неутрошена средства за 2014, 2015, 2016, 2017, 2018. и 2019. годину, у износима утврђеним у првостепеној пресуди. На наведене износе примењено је умањење од 10%, односно умањење 5%, у складу са Законом о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава. Одлуке нижестепених судова донете су применом релевантних одредаба Закона о раду, поменутог Закона о привременом уређивању основица, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зараде у јавним предузећима.

Према становишту Врховног касационог суда, нижестепени судови су дали правно релевантне разлоге за своју одлуку, на којима је заснована примена материјалног права. У посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији по основу одредбе члана 404. ЗПП. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду, у складу са Колективним уговором послодавца и закљученим уговором о раду. Суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али применом прописаног умањења на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним Колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука је у складу са правним ставом Врховног касационог суда о наведеном правном питању. Стога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о овом питању, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 16.03.2020. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,6654 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде (3.215,07 динара) представља динарску противвредност 27,32 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић